

Απόβαση στη Νορμανδία

Η πιο Μεγάλη Μέρα

Μέρος Γ΄

του Αντιναυάρχου (ε.α.), ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ ΜΑΥΡΟΓΙΑΝΝΗ

Τελικά η απόβαση στην ακτή Γιούτα στέφθηκε με επιτυχία με ελαφρές απώλειες, συγκριτικά με άλλες ακτές, κυρίως, χάρη στην υποστήριξη των αμφιβίων αρμάτων που συνόδευαν τα αποβατικά πλοίαρια.

Ακτή Ομάχα. Μπροστά στην Ομάχα τα κύματα κυλούσαν αφρισμένα στην ακτή. Η απόβαση του V Αμερικανικού Σώματος άρχισε στις 06.34, έντεκα λεπτά νωρίτερα από την προκαθορισμένη ώρα. Πολλά αποβατικά πλοίαρια κακοπάθησαν πάνω στα βράχια και ο πυκνός καπνός που κάλυπτε την ακτή, δυσκόλευε πολύ την πλοήγηση. Στα ανοικτά είχε γίνει μία καταστροφή. Σε απόσταση 5.000 μέτρων, από τα αριστερά, ρίχθηκαν στο νερό 32 αμφίβια άρματα τα οποία βυθίστηκαν γιατί οι πλωτήρες τους ήταν για πιο ήρεμη θάλασσα. Μερικοί από τα πληρώματα κατάφεραν να σωθούν φουσκώνοντας τα σωσίβιά τους. Πολλοί όμως πήγαν στο βυθό μέσα στα ατσάλινα φέρετρα. Βλέποντας την τραγωδία, ο υποδιοικητής Ρόκουελ διάταξε το αποβατικό να προσγιαλωθεί για να βγουν τα υπόλοιπα 28 αμφίβια στην ακτή.

Τα άρματα βγήκαν μέσα από τα κύματα πυροβολώντας, αλλά δέχθηκαν σφοδρά πυρά με οβίδες των 88 χλστ που τα ξεκοίλιαζαν. Μαζί με τα πυροβόλα, ριπές αυτομάτων όπλων σάρωναν την ακτή.

Οι άνδρες, κατά κύματα, έβγαιναν στην αμμουδιά που ήταν σκεπασμένη από σύννεφα καπνών από τις φωτιές που σκορπούσαν οι οβίδες. Χιλιάδες φωτεινές ρουκέτες περνούσαν σφυρίζοντας πάνω από τα κεφάλια τους. Τώρα άρχισαν να βομβαρδίζουν τα πλοία που βρίσκονταν χίλια, περίπου, μέτρα από την ακτή.

Ο λοχαγός Ρόμπερτ Κάνινγκαμ και οι στρατιώτες του, μέσα από το πλοίαριο που τους μετέφερε, είδαν μέσα στη θάλασσα άνδρες που αγωνίζονταν να σωθούν. Ενστικτωδώς ο πηδαλιούχος έστριψε προς το μέρος τους. «Δεν είμαστε σκάφος διασώσεως! Πηγαίνουμε στην ακτή! Συνέχισε την πορεία σου!», άκουσε τον κυβερνήτη του σκάφους να του λέει.

Ο λοχίας Μπάρτον Νταινβίς είδε ένα αποβατικό να έρχεται κατ' ευθείαν πάνω

του. Ξαφνικά μια έκρηξη διέλυσε τελείως το σκάφος. Γύρω από τα συντρίμια που καίγανε ο τόπος γέμισε νεκρά κομμάτια και κομμάτια από ανθρώπινα σώματα. Ένα ακέφαλο σώμα τινάχθηκε καμιά εικοσαριά μέτρα στον αέρα και έπεσε με φρικιαστικό θόρυβο δίπλα του.

Η θάλασσα, μέχρι δύο μίλια ανοικτά, ήταν σπαρμένη πτώματα και ζωντανούς που προσπαθούσαν να βγουν στην αμμουδιά. Τα κύματα έσπρωχναν τα πτώματα προς τα έξω, λες και οι νεκροί πήγαιναν να πολεμήσουν κι αυτοί μαζί με τους ζωντανούς.

Χωρίς κανένα μεγαλείο, μόνο αυτό της πίστης για τον ιερό αγώνα που έδιναν, οι εξουθενωμένοι άνδρες, που κανείς δεν θα ζήλευε, βγήκαν στην ακτή Ομάχα. Στρατιώτες άρρωστοι από τη θάλασσα, εξαντλημένοι από τις ατέλειωτες ώρες που πέρασαν στις περιοχές συγκέντρωσης και μέσα στα αποβατικά, βρέθηκαν να παλεύουν για τη ζωή τους συχνά μέσα στο νερό που έφθανε, πολλές φορές, πάνω απ' τα κεφάλια τους. Τους μαχητές αυτούς όμως συνόδευε η Ιστορία και ο Θεός!

Στο μυαλό τους δεν είχαν παρά μια μόνο σκέψη. Να διασχίσουν τα 200 μέτρα της ακτής που ήταν σπαρμένα με κάθε λογής εμπόδια, να περάσουν μια ανηφόρα γεμάτη χαλίκια και να πάνε να κρυφτούν σ' ένα αμφίβολης ασφάλειας κρηπίδωμα που ήταν στην άκρη της ακτής. Φορτωμένοι όμως βαριά με όπλα και εξαρτήματα και μη μπορώντας να τρέξουν μέσα στο βαθύ νερό, χωρίς την παραμικρή κάλυψη, έμοιαζαν γυμνοί, σταθεροί στόχοι. Οι ειδικοί μηχανικοί του Ναυτικού που είχαν αναλάβει ν' ανοίξουν δρόμους, ανάμεσα από τα εμπόδια που βρίσκονταν στην αμμουδιά, είχαν σκορπίσει. Τα φονικά πυρά των Γερμανών πυροβολητών, πάνω από τα βράχια της ακτής, έσπερναν το θάνατο.

Στρατιώτες ξαπλωμένοι ο ένας δίπλα στον άλλο πάνω στην άμμο, στις πέτρες και τα βότσαλα προσπαθούσαν να βρουν καταφύγιο πίσω από τα εμπόδια ή τα πτώματα των νεκρών συντρόφων τους. Ακίνητοποιημένοι από τα εχθρικά πυρά που φαντάζονταν πως θα είχαν εξουδετερωθεί, τάχαν χαμένα από την καταστροφή και το θάνατο που έβλεπαν παντού γύρω τους. Πίστευαν ότι τους είχαν βγάλει σε λάθος τομείς.

Ο λοχίας Ουίλιαμ Μακ Κλίντοκ της 741ης Μονάδας Αρμάτων Μάχης, καθώς έτρεχε, θυμάται ένα στρατιώτη να κάθεται στην παραλία που γάζωναν τα εχθρικά πολυβόλα και με βλέμμα απλές «πέταγε πέτρες στη θάλασσα κι έκλαιγε μ' ένα παράπονο που σουσπαγε την καρδιά».

Ο δεκαεννιάχρονος νοσοκόμος λο-

Αμερικανοί στρατιώτες που τους μεταφέρει μια ακταιωρός, παίρνουν θέσεις σ' ένα αποβατικό σκάφος, έτοιμοι να δώσουν τη μεγάλη μάχη. Στο βάθος μερικά σκάφη κάτω από μια «ομπρέλα» αεροστάτων προστατεύονται από τις εχθρικές αεροπορικές επιθέσεις

Στην Ομάχα Μπιτής, δηλαδή στον τομέα του Καραντάν, οι Αμερικανοί φαντάροι προχωρούν σηκώνοντας το βαρύ τους φορτίο. Τα νερά έχουν τραβηχτεί ο δρόμος τους είναι ευκολότερος.

χίας Άλφρεντ Αϊγκένμπεγκ από τα πρώτα λεπτά που βγήκε στην ακτή βρήκε τόσους πολλούς πληγωμένους, που δεν ήξερε από πού ν' αρχίσει. Συνάντησε ένα νεαρό στρατιώτη που καθόταν στην άμμο με το ένα πόδι κομμένο στο γόνατο τελείως να έχει πάθει σοβαρό σοκ. «Ήπια τα χάπια σουλφαμίδας και έριξα και σκόνη στην πληγή. Θα γίνω καλά, έτσι δεν είναι;» ρώτησε το νοσοκόμο. Ο Άλφρεντ του έκανε μία ένεση μορφίνης και του είπε: «Και βέβαια θα γίνεις καλά». Μετά έτρεξε σε άλλο τραυματία.

Ομάδες-ομάδες οι πληγωμένοι βρίσκονταν πάνω στην άμμο. Τα τμήματα που περνούσαν έβλεπαν πως όσοι απ' αυτούς μπορούσαν στέκονταν θαρρετά όρθιοι, λες και τώρα πια τίποτα χειρότερο δεν μπορούσε να τους συμβεί.

Προς το τέλος του πρωινού η κατάσταση στην καταραμένη ακτή Ομάχα ήταν ανησυχαστική. Τα κύματα της εφόδου έφθαναν συνεχώς. Οι μόνοι υψηλόβαθμοι Αμερικανοί που είχαν κατορθώσει να βγουν ήσαν ο ταξιαρχος Κότα και ο συνταγματάρχης Κάνχαμ. Με τη βοήθεια εκρηκτικών άνοιξαν

ρήγμα στα συρματοπλέγματα που έφραζαν την είσοδο του δρόμου του Σαιν Λωράν. Από πάνω τους το χόρτο καιγόταν βγάζοντας πυκνό καπνό. Ζαρωμένοι στην αμμώδη πλαγιά μιας μικρής χαράδρας περίμεναν την κατάλληλη στιγμή.

Σε μεγάλες στίβες σ' όλο το μήκος της ακτής, όσο περνούσε η μέρα, εκτός των νεκρών και των πληγωμένων, βρισκόταν εγκαταλελειμμένο υλικό. Βαρύς εξοπλισμός και εφόδια, διάφορα εργαλεία, σακκίδια, κράνη, αντιασφυξιογόνες μάσκες, σκοινιά, καραβάνες, σωροί ολόκληροι από όπλα, σπασμένα ντουφέκια μέχρι μπαζούκας, κατεστραμμένα πλοιάρια, τανκς, γέμιζαν την αμμουδιά.

Αλλά οι Αμερικανοί μετά τον πρώτο αιφνιδιασμό άρχισαν να συνέρχονται. Ολόκληρη την ακτή φύλαγε ένα ενισχυμένο γερμανικό τάγμα του 914ου Συντάγματος Πεζικού που ανήκε στη σκληροτράχηλη 352η Γερμανική Μεραρχία, υπεύθυνη για ολόκληρη την ευρύτερη περιοχή της Ομάχα η οποία είχε μεταφερθεί απροσδόκητα, χωρίς να το γνωρίζουν οι Σύμμαχοι. Μερικοί Αμερικανοί βαθμοφόροι όρμησαν από

τον κυματοθραύστη παρασύροντας τους πιο ψυχωμένους στρατιώτες. Εκμεταλλευόμενα την πλημμυρίδα, τα αποβατικά έπεφταν πάνω στα χαλίκια της ακτής και εξόκειλαν στην είσοδο του σκαμμένου από τα νερά δρόμου της Κολβίλ. Οι στρατιώτες ρίχνονταν μέσα σ' αυτό το δρόμο. Με τον άμεσο βομβαρδισμό ενός αντιτορπιλικού καταστράφηκε το πολυβολείο της Μουλεν και οι Γερμανοί παραδόθηκαν. Θωρακισμένες μπουλντόζες άρχισαν ν' ανοίγουν περάσματα στους αμμόλοφους. Σιγά-σιγά η γραμμή των Αμερικανών απλώθηκε πάνω στο λόφο.

Καθόλη τη διάρκεια της ημέρας ο αγώνας υπήρξε αμφιρόπος, αλλά μέχρι το βράδυ το V Σώμα των Αμερικανών κατάφερε να εγκαταστήσει το προγεφύρωμα και να επιτύχει τους αντικειμενικούς του σκοπούς. Όμως στην αιματοβαμμένη απόσταση από τα αποβατικά ως το τέλος της αμμουδιάς, άφησαν τη ζωή τους πάνω από τα δύο τρίτα των ανδρών.

Ρουκέτες σέρνοντας σκοινιά ρίχνονταν προς τα πάνω στους βράχους του

Βρετανικά Στρατεύματα αποβιβάζονται στην ακτή Τζούνο

Πουάντ ντυ Ωκ, που φθάναν τα 30 μέτρα. Ήταν οι τρεις λόχοι Κυνηγών του Αμερικανού αντισυνταγματάρχη Τζέιμς Ράντερ που βγήκαν στην ακτή ανάμεσα σε Γιούτα και Ομάχα. Έπρεπε ν' αναρριχηθούν στα βράχια για να καταστρέψουν τις ογκώδεις επάκτιες γερμανικές πυροβολαρχίες που απειλούσαν τις δύο αμερικανικές ακτές.

Ήταν μία σκληρή μάχη. Η μια μετά την άλλη φεύγαν προς τα πάνω οι ρουκέτες των 225 ανδρών του Ράντερ σέρνοντας τα σκοινιά και τις σκοινένιες ανεμόσκαλες με άγκιστρα στην άκρη. Οβίδες και πολυβόλα θέριζαν την κορυφή του βράχου, ξεκολλώντας μεγάλα κομμάτια χώμα που πέφταν πάνω στους Κυνηγούς. Πού και πού από την κορυφή του βράχου πετάγονταν Γερμανοί αδειάζοντας αμυντικές χειροβομβίδες ή πυροβολώντας τους Κυνηγούς που αναρριχόνταν. Αυτοί προσπαθούσαν να καλυφθούν σε διάφορες προεξοχές του γκρεμού.

Ήταν μια άγρια επίθεση. Μερικοί από τους σκληροτράχηλους Κυνηγούς δεν περίμεναν να πιάσουν τα σκοινιά. Με τα όπλα περασμένα χιαστί στον ώμο σάλιζαν με τα μαχαίρια τους πιασίματα στο βράχο και άρχισαν να σκαρφαλώνουν. Οι Γερμανοί προσπαθούσαν να κόψουν τα σκοινιά και, όταν το κατάφερναν, οι Κυνηγοί γκρεμίζονταν στα βράχια. Το σκοινί του στρατιώτη Χάρυ Ρόμπερτ κόπηκε δύο φορές, στην τρίτη του προσπάθεια κατάφερε να φθάσει σ'

Ναυαγοί από συμμαχικό πλοίο που βούλιαξε μετά την πρόσκρουση σε νάρκη

ένα κούφωμα του βράχου, λίγο κάτω από την κορυφή. Ο λοχίας Χέρμαν Στάν σκαρφαλώνοντας με μια σκάλα παρά λίγο να γκρεμιστεί καθώς φούσκωσε τυχαία το σωσίβιο που φορούσε.

Οι Γερμανοί πολεμούσαν με λύσσα παρά το πυρ που εξακολουθούσε να τους χτυπάει από τους Κυνηγούς που βρίσκονταν στις σκάλες και τα αντιτορπιλικά. Οι Κυνηγοί όμως άρχισαν να φθάνουν στην κορυφή και να πηδάνε μέσα στους κρατήρες που είχαν ανοίξει οι οβίδες, για να προφυλαχθούν. Το έδαφος ήταν τόσο σκαμμένο από τα βλήματα του βομβαρδισμού από θά-

λασσα και αέρα, που θύμιζε σεληνιακό τοπίο. Το πυρ είχε σταματήσει, οι Κυνηγοί φθάναν στην κορυφή και απλώνονταν στο εσωτερικό. Ούτε ένας Γερμανός δεν φαινόταν γύρω και μια άγρια και απόκοσμη σιωπή αγκάλιαζε τους μαχητές.

Ο Ράντερ είχε κι όλας εγκαταστήσει το πρόχειρο αρχηγείο του σ' ένα κούλωμα κάτω από τα βράχια. Από κει έστειλε με τον ασύρματο το μήνυμα: «Αινείτε τον Κύριο» που σήμαινε: «Όλοι οι άνδρες στην κορυφή».

Ακτές Γκολντ, Τζούνο, Σουώρντ. Εκείνο το φοβερό πρωινό άρχισε η τε-

Γερμανοί αιχμάλωτοι, λίγο μετά την απόβαση. Μέση ηλικία: 40 χρόνια. Η ναζιστική χρυσή νεολαία μάχεται στο ανατολικό μέτωπο.

Λευταία φάση της επίθεσης από τη θάλασσα κατά του ανατολικού μισού της ακτής απόβασης στη Νορμανδία. Σε 20 μίλια, περίπου, από τις εκβολές του Ορν μέχρι το χωριό Λε Αμέλ προς τα δυτικά, οι Βρετανοί και οι Καναδοί αποβιβάζονταν κατά μάζες.

Στην ακτή Γκολντ το 30ό Βρετανικό Σώμα αποβιβάστηκε κανονικά στις 07.30 χωρίς τη συνοδεία αμφιβίων αρμάτων, λόγω θαλασσοταραχής.

Στην Τζούντο στις 08.00, με καθυστέρηση μισής ώρας, άρχισε η απόβαση

τημημάτων του 1ου Βρετανικού Σώματος και της 3ης Καναδικής Μεραρχίας με συνοδεία αμφιβίων αρμάτων.

Στη Σουώρντ στις 07.30 άρχισαν κανονικά να αποβιβάζονται τα υπόλοιπα τμήματα του 1ου Βρετανικού Σώματος με συνοδεία αμφιβίων αρμάτων.

Η θάλασσα ήταν λιγότερο ανταριασμένη απ' ό,τι στην ακτή Ομάχα, αλλά κι εδώ προξένησε καταστροφές. Βυθίστηκαν κάπου 50 παλιά άρματα μάχης τύπου «Κένταυρος» που είχαν εξοπλιστεί με ολμοβόλα των 95 χλστ. για να

προσφέρουν στα κύματα εφόδου μια κινητή υποστήριξη πυροβολικού.

Οι πρώτοι που αποβιβάστηκαν ήταν οι βατραχάνθρωποι, 120 εξειδικευμένοι στις καταστροφές, που μέσα σε 20 λεπτά έπρεπε ν' ανοίξουν διαδρόμους ανάμεσα στα εμπόδια, πριν φθάσουν τα πρώτα τμήματα. Ο λοχίας Πήτερ Χένρυ κολύπησε σ' ένα λαβύρινθο από ατσάλινους πυλώνες, συρματοπλέγματα και κώνους από μπετόν βάζοντας εκρηκτικά για να ανατινάζει τα εμπόδια.

Η εχθρική αντίσταση που αντιμετώπισαν τα αποβιβασθέντα τμήματα δεν είχε την αγριότητα της ακτής Ομάχα. Οι άνδρες της 716ης Γερμανικής Μεραρχίας Πεζικού δεν ήταν τόσο αξιόμαχοι, όσο της σκληροτράχηλης 352ης Μεραρχίας.

Οι Βρετανοί αποβιβάζονταν με μεγαλοπρέπεια και παράτες όπως, κατά παράδοση, συνηθίζουν στις στιγμές μεγάλης συγκίνησης. Ήθελαν να διασκεδάσουν και να πάρουν εκδίκηση για τις πικρές αναμνήσεις της ταπεινωτικής ήττας της Δουγκέρκης και των καταστρεπτικών βομβαρδισμών του Λονδίνου. Μαζί τους οι Καναδοί κανόνιζαν τους δικούς τους λογαριασμούς για τις αιματηρές απώλειες στη Διέπη. Αλλά και οι Γάλλοι έβλεπαν τη μεγάλη επιστροφή στην πατρίδα. Επικρατούσε, γενικά, μία παράξενη ατμόσφαιρα χαράς και ενθουσιασμού, παρόλο ότι όλοι αυτοί πήγαιναν να πολεμήσουν.

Ο πεζοναύτης Ντέβελ θυμάται πως «τα παιδιά στέκονταν όρθια και τραγουδούσαν τα συνηθισμένα τραγούδια του Στρατού και του Ναυτικού» και τους συνόδευαν γκρίντες.

Ο παίκτης Ουίλιαμ Μίλιν βούτηξε από το αποβατικό στη θάλασσα μέχρι τις μασχάλες. Καθώς έβγαινε στην ακτή μέσα σε καπνούς και τα βλήματα των όλμων να σκάνε μπροστά, άρχισε να παίζει «Το παλικάρι της Χάιλαντς», όπως του ζήτησε ο Λόρδος Λόβαρ.

Βγαίνοντας στην ακτή Τζούντο οι κομάντος του 48ου Βασιλικού Πεζοναυτών, όχι μόνο πέσαν σε πλήθος από εμπόδια, αλλά δέχθηκαν και πυκνά πυρά όλμων. Στο ένα μισό της ακτής οι στρατιώτες της 3ης Καναδικής Μεραρχίας πολέμησαν ανάμεσα από μπετονένια οχυρά και χαρακώματα, οχυρωμένα σπίτια και στους δρόμους της πόλης Κουρσέιγ πριν τελικά διασπάσουν την άμυνα και προχωρήσουν προς το εσωτερικό. Η Τζούντο ήταν η πιο αιματοβαμμένη από τις βρετανικές ακτές. Οι βομβαρδισμοί από θάλασσα και αέ-

ρα δεν είχαν καταφέρει να συντρίψουν την επάκτια άμυνα ή μάλλον δεν είχαν πετύχει διόλου το σκοπό τους.

Τα εμπόδια αποδείχθηκαν το σκληρότερο τμήμα της απόβασης, όπως θυμούνται οι περισσότεροι. Όταν πέρασαν απ' αυτά, βρήκαν την αντίσταση του εχθρού σε άλλα σημεία σκληρή, σε μερικά ασθενή και ακόμα ανύπαρκτη σε άλλα.

Στο δυτικό μισό της Γκολντ οι άνδρες του 1ου Συντάγματος του Χάμσαϊρ αποδεκατίστηκαν καθώς έβγαιναν από το νερό δεχόμενοι τα πυρά της σκληρής 352ης Γερμανικής Μεραρχίας.

Ο στρατιώτης Τζωρτζ Στάνελ οδηγούσε το αυτοκίνητό του στην ακτή όταν, ξαφνικά, έπεσε με το κεφάλι στο τιμόνι. Μια σφαίρα είχε χτυπήσει με φοβερή δύναμη ένα σιδερένιο κουτί από τσιγάρα που είχε στο αμπέχωνό του. Μερικά λεπτά αργότερα ανακάλυψε αίμα να τρέχει από τα πλευρά του. Τελικά οι άνδρες του Χαμσαϊρ θα κατορθώσουν να κάμψουν, μετά οκτώωρο, την εχθρική αντίσταση.

Στην ακτή δεξιά από το Λε Αμέλ επικρατούσε τόση ησυχία που μερικοί άνδρες απογοητεύθηκαν. Ο Τζώφρυ Λητς του υγειονομικού είδε να αποβιβάζονται στρατιώτες και εφόδια και οι νοσοκόμοι δεν είχαν τι να κάνουν και ξεφόρτωναν πυρομαχικά. Ο πεζοναύτης Ντένις Λόβελ είδε την απόβαση εκεί σαν συνηθισμένη άσκηση, πίσω στην πατρίδα.

Μετά τις αρχικές απώλειες στην ακτή Σουώρντ, οι στρατιώτες προχώρησαν γρήγορα στο εσωτερικό, αντιμετωπίζοντας περιορισμένη αντίσταση. Η ακτή ήταν τυλιγμένη από καπνούς, «μαστιγοφόρα» άρματα ανατίναζαν νάρκες, άλλα άρματα και οχήματα καίγονταν, πότε-πότε έπεφτε καμιά οβίδα στην ακτή, πουθενά όμως δεν γινόταν η σφαγή που περίμεναν. Σε πολλά μέρη θα έλεγες ότι επικρατούσε γιορτινή ατμόσφαιρα. Μερικοί ενθουσιασμένοι Γάλλοι πολίτες χαιρετούσαν τους στρατιώτες και φώναζαν: «Vive les Anglais!» (Ζήτω οι Άγγλοι).

Μετά την αρχική σύγχυση που επικράτησε στις ακτές Γκολντ, Τζούνο και Σουώρντ, οι Βρετανοί και οι Καναδοί προχώρησαν προς το εσωτερικό με τάξη και αποτελεσματικότητα. Υπήρχε ένα μεγαλείο σ' αυτή την προέλαση. Οι μάχες σε πόλεις και χωριά δίνονταν με ηρωισμό και θάρρος. Μερικοί θυμούνται έναν ταγματάρχη των κομμάντος των Βασιλικών Πεζοναυτών με κομμένα τα δύο χέρια να παροτρύνει τους στρατιώτες: «Προχωράτε παιδιά προς το εσω-

τερικό πριν ο Φριτς καταλάβει αυτό το πάρτυ». Μερικοί χαιρετούσαν λέγοντας: «Θα σας συναντήσουμε στο Βερολίνο, παιδιά!».

Στο Όμπερσαλτσμπεργκ ο Χίτλερ κάποια στιγμή ξύπνησε. Δεν άλλαξε τίποτα από τις καθημερινές ενασχολήσεις του και μπροστά στο χάρτη της Νορμανδίας αστειευόταν στους επιτελείς του σε αυστριακή διάλεκτο: «Μιάμ, Μιάμ! Έρχονται να τους φάει ο Μεγάλος Λύκος. Καλά!»! Ύστερα επιδοκίμασε τον Γιοντλ για το πρωινό του βέτο προς τον Ρούσντεντ να μην κινητοποιηθούν οι εφεδρείες –12 Μεραρχία Ες-Ες και Μεραρχία «Πάντσερ Λερ»– που ήταν υπό τις διαταγές του ίδιου του Χίτλερ. Ο Φύρερ, όπως και ο Γιοντλ, δεν είχε πιστέψει ότι επρόκειτο για την αληθινή εισβολή.

Ο στρατάρχης φον Ρούσντεντ ούτε τότε, ούτε καμία άλλη στιγμή δεν τηλεφώνησε στον Χίτλερ την Ημέρα-D. Ως στρατάρχης θα μπορούσε να τον έχει καλέσει απ' ευθείας και είναι πολύ πιθανό να είχαν αποσταλεί οι τεθωρακισμένες μεραρχίες. Ο αριστοκράτης όμως Ρούσντεντ δεν καταδέχθηκε να παρακαλέσει τον άνθρωπο που ονόμαζε, συνήθως, «δεκανέα από τη Βοημία».

Ο Ρόμμελ ήταν στο δρόμο της επιστροφής προς το αρχηγείο του. Μαθαίνοντας στις 06.30 το πρωί ότι είχε εκδηλωθεί η επίθεση, άφησε κατά μέρος τη συνέντευξή του με τον Χίτλερ και έτρεξε να ξαναπάρει τη διοίκηση στα χέρια του. Δεν είχε πεισθεί ότι ήταν για κάτι σοβαρό. Πίστευε ότι μάλλον επρόκειτο για αντιπερισπασμό που είχε σκοπό να τραβήξει τις γερμανικές εφεδρείες στην κάτω Νορμανδία. Η εκτίμησή του ήταν ότι ο εχθρός θα έδινε το μεγάλο του χτύπημα γύρω από τις εκβολές του Σαμ.

Το τέλος της Ημέρας - D

Η μάχη σταμάτησε νωρίς. Οι επιτιθέμενοι είχαν κουραστεί και οι Γερμανοί δεν μπορούσαν να κάνουν νυχτερινή αντεπίθεση. Αντίθετα η συμμαχική αεροπορία άρχιζε τους νυχτερινούς βομβαρδισμούς στο πεδίο της μάχης για να αποκλείσει την άφιξη των εφεδρειών του εχθρού.

Τη μοιραία μέρα για το τρίτο Ράιχ, την 6η Ιουνίου 1944, καθώς ο Ρόμμελ έτρεχε μ' όλη την ταχύτητα του αυτοκινήτου του προς τη Νορμανδία λέγοντας στον οδηγό του «Τεμπο, Τεμπο (Γρήγορα, Γρήγορα)», καθώς οι Διοικη-

τές του στο μέτωπο εισβολής πάσχιζαν απελπισμένα να σταματήσουν την ορμητική συμμαχική επίθεση, τα πάντα εξαρτόνταν από τα άρματα μάχης: την 21η Θωρακισμένη Μεραρχία (Παντσερντιβιζιόν), πίσω από τις βρετανικές ακτές και τις μεραρχίες 12η Ες-Ες και «Πάντσερ Λερ», που ακόμα τις κρατούσε πίσω ο Χίτλερ. Μόλις 12 ώρες αργότερα –από τις 4 το πρωί της 6ης Ιουνίου που τις είχε ζητήσει ο Ρούσντεντ– αποδεσμεύθηκαν από τον Χίτλερ, αλλά δεν μπορούσαν να επιχειρήσουν στις περιοχές εισβολής πριν από το πρωί της 7ης Ιουνίου. Ήταν το μοιραίο διάστημα που οι Γερμανοί δεν κατάφεραν να αντιμετωπίσουν τους εισβολείς πάνω στην ακτή. Δόγμα που πίστευε ο Ρόμμελ και τα γεγονότα τον δικαίωσαν.

Με το τέλος της Ημέρας-D, η απόβαση στη Νορμανδία είχε πετύχει. Είχαν εγκατασταθεί τα προβλεπόμενα προγεφυρώματα και είχαν επιτευχθεί οι αρχικοί αντικειμενικοί σκοποί. Η εκφόρτωση στις ακτές προχωρούσε κανονικά, τα ναρκαλιευτικά εργάζονταν πυρετωδώς για εκκαθάριση των διαύλων από τις νάρκες και οι νηοπομπές κινούνταν ανενόχλητες.

Για τις απώλειες οι απόψεις των ιστορικών ποικίλλουν. Οι περισσότεροι συμφωνούν ότι πάνω στην ακτή απωλέσθηκαν 4.300 Βρετανοί και 6.000 Αμερικανοί. Απώλειες πολύ μικρότερες από τις αναμενόμενες, πλην αυτών της ακτής Ομάχα. Οι απώλειες των Γερμανών την Ημέρα-D κυμαίνονταν από 4.000 έως 9.000 άνδρες.

Μέσα σε 17 ώρες αφότου οι Σύμμαχοι πάτησαν στην ακτή αποβιβάστηκαν 132.715 στρατιώτες και μόνο το υλικό που αποβιβάστηκε από τους Βρετανούς ξεπέρασε τα 6.000 άρματα μάχης, οχήματα, αντιαεροπορικά, αντιαεροπορικά πυροβόλα κ.ά. και τους 4.300 τόνους εφοδίων και πυρομαχικών.

Πράγματι η 6η Ιουνίου 1944 ήταν η πιο Μεγάλη Μέρα! !

ΤΕΛΟΣ

Βιβλιογραφία

- 1.- Ραημόν Καρτιέ: «Ιστορία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου»
- 2.- Κορνέλιους Ράιαν: «The Longest Day», εκδόσεις Ζαρβάνος, έτος 1963
- 3.- Εκδόσεις Δαρέμα: «Εικονογραφημένη ιστορία του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου»
- 4.- Ernest and Trevor Dupuy: «The encyclopedia of Military History» έτος 1980
- 5.- Rohwer Jurgen: «War at Sea 1939-1945», έτος 1996